

Četvrtak, 16. februar 2006.

Svedok Bogdan Vujić

Otvorena sednica

Optuženi su pristupili Sudu

Početak 9.05 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

(privatna sednica)

SUDIJA PARKER: Dobar dan gospodine. Molim da vas uzmete papir koji vam daje službenik Suda i da pročitate svečanu izjavu.

SVEDOK VUJIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, celu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA PARKER: Hvala vam. Izvolite sedite. Sada će vam gospodin Smith postavljati pitanja, u stvari gospodin Moore. Vi se stalno menjate.

GLAVNO ISPITIVANJE : TUŽILAC MOORE

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam časni Sude. Slušalice su mi bile pokvarane. Molim vas gospodine, recite nam vaše puno ime i prezime?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam Bogdan Vujić, rođen 29. šestog 1933. godine u selu Trnakovac, opština Nova Gradiška, Hrvatska. Po nacionalosti Srbin.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Mislim da je vaše mesto rođenja u Republici Hrvatskoj, je l' tako?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pre odlaska u penziju šta ste radili? Čime ste se uglavnom bavili?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam svoju delatnost u organima bezbednosti JNA obavljao na zadacima zaštite jedinica i ustanova JNA, pretežno od terorizma. To sam radio više godina i na kraju moje karijere ja sam obavljao dužnost načelnika bezbednosti i otišao u penziju sa dužnosti načelnika bezbednosti Odeljenja bezbednosti u Centru visokih vojnih škola u Beogradu sa činom pukovnika.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hteo bih uopšteno govoreći da s vama malo razgovaram o vašoj karijeri, dakle kažem uopšteno. Mislim da je tačno da se kaže da ste 1956. godine i 1957. godine bili oficir, bili ste tada u činu poručnika, čini mi se, i bili ste pripadnik Jugoslovenskog kontingenta odnosno jugoslovenskih snaga u kontingentu UN-a (United Nations) na području Sueckog kanala da li je to tačno?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste, to je tačno. Ja sam posle završene srednje škole upisa, konkurisao u Školu za aktivne oficire smera oklopne jedinice i posle toga sam vršio dužnost u sastavu oklopnih jedinica kao komandir tenka i tenkovskog voda i 1956. godine sam iz sastava oklopne jedinice Gardijske divizije upućen u sastav snaga Jugoslovenskog odreda u sastavu UNEF-a (United Nations Emergency Force) i tako sam imao iskustva obavljajući dužnosti na Sueckom kanalu, na Sinajskoj pustinji i u Gazi. Bio sam komandir izviđačkog voda i prvi sam predao raport komandantu snaga generalu Eedson Louis Millard Burns kao komandir počasnog voda, a po naređenju komandanta odreda pukovnika Radakovića. Ja sam završio ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Hteo bih dakle da razgovaram s vama o tome pošto ste rekli da ste bili načelnik Odeljenja bezbednosti u Centru viših vojnih škola u Beogradu. Recita nam molim vas šta je tačno obuhvatao taj vaš posao?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Moj posao je bio zaštita sastava, ustanove, a ustanova je školovala oficire za generalske činove, za činove majora i za osnovne činove oficira u Vojnoj akademiji KOV-a. Takođe Centar je imao i Vojnu gimnaziju koje je pripremala kadrove za Vojnu akademiju.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Možda ćemo da se vratimo na vašu vojnu obuku nešto kasnije, ali sada bih da vremenski krenemo napred i hteo bih da sa vama razgovaram o jeseni 1991. godine. Mislim da ste u to vreme dobili jedan telefonski poziv od pukovnika Radovana Radivojevića, da li je to tačno?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam posle proglašenja vanrednog stanja od strane Predsedništva SFRJ kao Vrhovne komande, pozvan od pukovnika Radojević Radovana, načelnika jedne organizacione jedinice Uprave bezbednosti i člana kolegijuma načelnika Uprave bezbednosti, generala Vasiljevića Aleksandra.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Pokušajte molim vas da dajete kraće odgovore, a ja ću onda da se bavim temom o kojoj razgovaramo i postepeno da je proširujem. U redu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: U redu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Recite nam molim vas koja je bila svrha tog telefonskog poziva? Šte je on hteo da vi učinite?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: On je mene pozvao, izneo i tražio saglasnost od mene da se uključim u jednu operativnu grupu, u jedan tim koji je formirala Uprava bezbednosti i u tom timu trebalo je da budu starešine organa bezbednosti u penziji koji nisu imali ratni raspored i aktivni oficiri organa bezbednosti iz sastava potčinjeni pukovniku Radojeviću.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Spomenuli ste jedan tim. Mislim da ste vi zapravo bili dodeljeni toj grupi. Ko je još, odnosno koji još viši oficiri su bili dodeljeni tom timu ili toj grup? Možete li Sudu da kažete imena, molim vas?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Na čelu te grupe ili tima bio je pukovnik Slavko Tomić, pukovnik u penziji, pukovnik Kijanović Bogoljub, zamenik pukovnika Radojevića, zatim kapeten prve klase Stošić Slobodan. Grupi se kasnije... u grupu su kasnije uključeni još neke starešine Uprave bezbednosti.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je u toj grupi bio i oficir po imenu Kijanović ili nije?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste, u toj grupi je bio pukovnik Kijanović. On je, kako sam rekao, bio zamenik ili potčinjeni pukovnika Radojevića i koliko je meni poznato, on je otišao u penziju 1993. godine.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. S kojom svrhom je oformljena ta grupa viših oficira?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Naš zadatak je bio, kako nam je preneo pukovnik Radojević da radimo u prvom Sabirnom centru za ratne zarobljenike koji je baš tih dana bio formiran u jednom selu, Begejci, na jednom salašu, a to je u blizini Zrenjanina. Ili na teritoriji opštine Žitište.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Šta ste zapravo vi trebali da radite. Vi ste nam rekli dakle na kojoj je to lokaciji bilo, ali koja je bila svrha postojanja te grupe?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Svrha grupe je bila da u skaldu sa propisima iz međunarodnog ratnog prava i propisima donešenim na osnovu saveznih zakona, radimo sa ratnim zarobljenicima u smislu obavljanja informativnih razgovora, istraživanje eventualnih zločina i zločinaca.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada govorimo o zločinima, govorimo li onda o ratnim zločinima ili ne?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Govorimo o ratnim zločinima i ti, kako sam stekao utisak kada smo došli tamo, su bili ratni zarobljenici sa područja zahvaćenih ratom i oružanim sukobima između, iz sela između Iloka i Vukovara koja su bila organizovana od paravojnih snaga Hrvatske i naoružani od strane HDZ-a, pri čemu su formirani krizni štabovi. Izvinjavam se ...

TUŽILAC MOORE: Kada govorimo o ratnim zločinima... Zaustaviću se na trenutak jer možda imamo nekih tehničkih problema.

SUDIJA PARKER: Izvinite, gospodine Moore.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Dakle svedoče, molim vas pogledajte me s vremena na vreme tako da vidimo možemo li da skratimo i pitanja i odgovore, bio bih vam jako

zahvalan. Dakle, kada govorimo o ratnim zločinima recite o kojim bi se onda, odnosno o čijim ratnim zločinima bi se tu radilo i nad kim?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: To su bili zarobljenici, pripadnici paravojnih jedinica Hrvatske i znači radilo se na istraživanju zločina koje su počinile paravojne snage, pojedinci sa teritorije zahvaćene ratnim dejstvima, a isto tako, kroz obavljanje informativnih razgovora sa njima, istraživali bi se i eventualni zločini koje bi počinili pripadnici jedinica JNA.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Recite, koliko ste vi bili sručna osoba, po vašem znanju, šta je dovelo do toga da su vas odabrali za taj zadatak?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam možda u prethodnom pitanju o svom radnom liku trebao nešto reći više da bi se shvatilo da sam ja preko 30 godina radio u organima bezbednosti na zaštiti jedinica i ustanova. Poslednjih godina ja sam stekao takva iskustva da su me pretpostavljeni angažovali na zadacima istraživanja terorizma koji je bio usmeren prema jedinicama i ustanovama JNA. Ja sam tu postigao rezultate otkrivajući ilegalne grupe i pojedince koji su u svom programu imali terorizam.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Porazgovarajmo o ratnim zločinima za koje kažete da ste ih istraživali. Recite kakva ste pravila ili zakone koristili kada je trebalo da razmotrite i donesete odluku o tome da li je počinjen ratni zločin ili nije?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja... Mi smo radili po propisima za organe bezbednosti u JNA, mi smo imali Pravilo o primeni međunarodnog ratnog prava koje je, koliko se sećam, koje je izdano 1988. godine sa potpisom generala armije Veljka Kadijevića, Saveznog sekretara za narodnu odbranu. Isto tako, radili smo po saveznim zakonima, Savezni zakon o krivičnom postupku, a u okviru toga su primenjivani i drugi propisi o radu sa tim zarobljenicima.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kako bismo pomogli Sudu, Tužilaštvo će u datom trenutku da pozove svedoka Theunensa koji će da svedoči o tim propisima u vezi sa drugim stvarima. Ali, moguće je da ću i sa ovim svedokom da razgovaram o nekim manjim delovima tih zakona, ali to ćemo da obavimo kada za to dođe vreme. Ja sada stvarno ne bih želeo da razgovaram s vama u vezi sa istragama u Sabirnom centru, siguran sam da će uvaženi kolega imati o tome više pitanja, ali hteo bih da pređem na onaj vremenski period kada ste vi prebačeni, ako mogu da se poslužim tim izrazom, dakle konkretno me zanima datum 18. novembar 1991. godine. Dakle, porazgovarajmo sada molim vas o vašem premeštaju ili prekomandi u vezi sa istragama na prostoru Vukovara. Da li me pratite?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pratim i ja smatram da sam trebao reći o organizaciji i rukovođenju i radu u prvom Sabirnom centru u Begejcima. Na čelu operativnog tima bilo je pukovnik Tomić, znači ja, pukovnik Kijanović, Slobodan Stošić, a koordinator ispred Uprave bezbednosti bio je major Živanović Miroslav, a takođe je postojao i tim organa bezbednosti iz Prve vojne oblasti. Na čelu toga je bio major Đukić, a komandant logora ili Sabinog centra bio je potpukovnik Petrović, logistički oficir.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najljepše. Hteo bih samo da objasnim da želim da se bavim pitanjima koja su se događala u Vukovaru. Dakle, događajima u Vukovaru i oko Vukovara. Naravno, vas niko neće da spreči da date nešto kasnije svedočenje o tom logoru, ali ja bih dakle hteo konkretno da se usredsredite na vaš premeštaj u Vukovar. Vi ste uglavnom zbog toga ovde. Dakle, nadam se da me pratite. Hteo bi da vam sada postavim pitanje, kada ste vi dobili obaveštenje da ćete možda morati da odete na područje Vukovara?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Mi smo u nedelju naveče, koliko se sećam, bio je 17. novembar 1991. godine, došli na vikend i obilazak porodica u Beograd i 18. jedanaestog smo se nalazili u Beogradu zbog toga što je pukovnik Kijanović trebao da izvrši tehnički pregled kola, da pravda gorivo i ostalo. Pukovnik Tomić je išao na konsultacije i prijem zadataka i tako smo se vratili u Žitište u prostorije gde smo, odakle smo odlazili na zadatak u Begejce i tu je major Živanović Mirosalv pozvan na telefonski razgovor gde mu je iz Uprave bezbednosti rečeno da prekinemo rad u Begejcima, da će se... i da budemo spremni i da se u toku dana premestimo u Sremsku Mitrovicu gde se formira logor za ratne zarobljenike, jer se očekuje pad Vukovara. Istog dana smo po tome prelocirani u Sremsku Mitrovicu. Izvinjavam se.

ADVOKAT VASIĆ: Časni Sude, samo ...

SUDIJA PARKER: Izvolite, gospodine Vasiću.

ADVOKAT VASIĆ: Transkript, strana 45, red 9, stoji "pukovnik Kijanović je išao da dobije zadatke", radi se o pukovniku Tomiću, mislim da je pogrešno ušlo u transkript. Inače, samo da ukažem da imamo mnogo problema sa prezimenima u transkriptu, bojim se da tu kasnije ne bude problema, jer nisu tačno uneta. Možda svjedok govori prebrzo, pa prevodioci ne stižu da prevedu.

SUDIJA PARKER: Hvala vam gospodine Vasiću.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pukovniče, ne znam da li ste čuli ovu primedbu ili niste, ja znam da je ponekad teško da govorite sporije kada po prirodi govorite brzo, ali ja vas molim, pokušajte da dajete malo kraće odgovore i da malo sporije govorite kako vas sve to zajedno ne bi dezorijentisalo. Siguran sam da će vam prevodioci biti veoma zahvalni. Dakle, vi ste rekli da je trebalo da budete dislocirani u Sremsku Mitrovicu. Recite nam, molim vas, kada ste vi tamo stigli, kako ste vi zapravo shvatili tu situaciju, zašto ste vi išli u Sremsku Mitrovicu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Nama je rečeno da ćemo zadatak nastaviti u novoformiranom logoru za ratne zarobljenike u koji će biti evakuisano, znači iz zone ratnih dejstava, da je naš zadatak da izvršimo tu prihvata i s tim u vezi je tu već bio jedan major iz Uprave bezbednosti koji je pripremao prostor za naš boravak. Taj logor u KP domu Sremska Mitrovica ili KP dom je iz nadležnosti Ministarstva pravde SFRJ. To je znači bila savezna institucija. Mi smo shvatili da je postignuta saglasnost između nadležnih ministarstava ili kako se zvali, savezni sekretarijati o postojanju tog logora.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ste nam govorili o Vukovaru i rekli ste da ste očekivali veliki broj ljudi koji treba da dođu u taj logor iz Vukovara. Možete li, uopšteno govoreći, da nam kažete koliko je ljudi očekivano?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Nama nije rečeno koji je to broj ljudi i mi smo to, obavljajući zadatak stekli... ta spoznaja je bila kroz dalju našu aktivnost i mi dolazeći tu i nakon pripreme samo za boravak, već je pukovnik Tomić dobio zadatak ili je morao da ide na telefonski razgovor kada mu je prenešeno kako je on rekao od strane pukovnika Petković Ljubiše, načelnika organa bezbednosti u Šidu, u garnizonu Šid, i da se od nas traži da hitno, što hitnije dođemo u Šid gde će nam biti prenešeni dalji zadaci u vezi sa evakuacijom ratnih zarobljenika.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: A ko je bio u toj grupi koja je otišla u Šid? Možete li da nam kažete imena ljudi koji su zajedno sa vama otišli u Šid?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Starešina, načelnik te grupe je bio pukovnik Tomić Slavko, kao što sam rekao. Mi smo imali službeno vozilo sa tablicama JNA, sa vozilom je bio zadužen pukovnik Kijanović. On je bio i zamenik pukovnika Tomića. Tu sam bio ja, zatim Stošić Slobodan i zastavnik prve klase Mirković Stevan, ko je inače bio u penziji, iz Garnizona Osijek i koji je dobro poznao Vukovar. Koliko se sećam, u Šid smo stigli oko 18.00, 19. novembra 1991. godine.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kako bi sve bilo potpuno jasno, možete li da nam ponovite ima zastavnika prve klase?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Zastavnik prve klase Mirković Stevan, Stevo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Kada ste stigli u Šid, rekli ste da je trebalo da dobijete nova uputstva. Ko vam je dao ta nova uputstva?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Zaustavili smo se negde u centru Šida, kod pošte, kod glavne pošte, gde je rečeno da se nalazi štab pukovnika Petkovića i pukovnik Tomić Slavko je rekao da će on da ode sam da se javi pukovniku Petkoviću i da primi dalji zadatak. Mi smo za to vreme sačekali oko 10 minuta u kolima ili pored kola. Pukovnik Tomić, kada se vratio, rekao je da trebamo, da ćemo dobiti pratnju jednog oklopnog borbenog vozila i da odmah treba da krenemo u Negotlavce i da se javimo pukovniku Mrkšiću komadantu Operativne grupe Jug i da ćemo od njega dobiti zadatke. Tako je rekao Slavko Tomić da mu je preneo pukovnik Petković.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Zahvaljujem vam. Jeste li zatim sledili ta uputstva i otišli u Negotlavce gde ste se javili pukovniku Mrkšiću?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, mi smo sledili put oklopnog transportera ili oklopnog borbenog vozila i u Negotlavce smo došli, koliko se sećam u 20.00. Tu smo se javili i tu nas je primio pukovnik Mrkšić.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kažete da ste se javili pukovniku Mrkšiću. Da li ste tamo videli neke druge oficire dok ste se javljali pukovniku Mrkšiću?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, pukovnik Slavko Tomić nas je tu uveo, mi smo se predstavili i pukovnik Mrkšić je nas primio i pored njega tu smo se pozdravili i sa pukovnikom Pavkovićem Nebojšom koji je tog momenta bio na komandnom mestu pukovnika Mrkšića, takođe je bio tu i načelnik štaba pukovnika Mrkšića potpukovnik Panić i bio je major Šljivančanin Veselin, pomoćnik pukovnika Mrkšića za bezbednost.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li vas je pukovnik Mrkšić tom prilikom brifirao?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Kako sam shvatio, da li nas je informisao? Da, pukovnik Mrkšić nas je upoznao sa osnovnom operativnom situacijom i načelno sa bezbednosnom situacijom i predstojećim našim zadacima. Koliko se sećam i koliko sam navodio u svojim izjavama, pukovnik Mrkšić je prvo rekao osnovne elemente o Gardijskoj brigadi kojoj je on bio komandant i rekao je ono najkraće, kako je poznato da je njegova brigada ili njemu potčinjena, angažovana u operativnoj zoni kod Vukovara sa zadatkom da izvrši deblokadu kasarni, da uspostavi red i mir u zoni zahvaćenoj borbenim dejstvima koje se mogu shvatiti kao etnički sukobi. Zatim, koliko mi je u sećanju, on je rekao da je brigada već od uvođenja imala teške borbe sa organizovanim snagama paravojnih jedinica Hrvatske koje je on nazivao ustaše. On je rekao da je brigada izvršila zadatak posle dugotrajnih dejstava i da je Vukovar konačno oslobođen. Rekao je da je slomljen svaki otpor u zoni borbenih dejstava, da su se jedinice, paravojne jedinice Hrvatske vojske predale organizovano, da je Marin Vidić Bili, opunomoćenik Hrvatske vlade i predsednika Tuđmana zatražio prijem kod njega i prihvatio primirje i predaju hrvatskih snaga. Takođe je... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pre nego što nastavimo, hteo bih da vam postavim jedno pitanje molim vas. Jesu li se spominjali bilo kakvi ratni zarobljenici pod kontrolom snaga JNA u to vreme?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jesu. Rečeno je da je slomljen svaki otpor i da su se ustaše predale, da je bilo i masovnih predaja, da je žestok i poslednji otpor pružan u rejonu odbrane zvani Mitnica i da je tu isto postignuta saglasnost o predaji sa postavljanjem nekih uslova, koliko sam shvatio od komandanta odbrane tog rejona. Rekao je da se masovno iz Vukovara evakuisao i narod, civili, žene, deca, starci i da su oni smešteni u prihvatnom sabirnom centru u "Veleprometu", da nema više otpora osim da je nejasna situacija u bolnici koja još nije evakuisana zbog toga što se tamo, prema raspoloživim podacima skrivaju veći broj ratnih zločinaca koji su se izmešali sa ranjenim i bolesnim i drugim licima, civilima koji se nalaze u bolnici. Rekao je da će major Šljivančanin o tome da nas informiše više u sklopu izvršavanja zadataka i naših zadataka. Pored toga... Izvinjavam se. Pored toga, pukovnik Mrkšić je izneo da je brigada izvršila zadatak, dobijeni zadatak, ali da je imala dosta gubitaka. Koliko se sećam, a tako sam navodio u svojim izjavama, da je izbačeno preko 600 ljudi iz stroja. Pri tome, kako je on bio... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Spomenuli ste "Velepromet", žene, decu i starije osobe. Da li su bili spomenuti ratni zarobljenici koji su držani i bili zatvoreni na tom, u tom objektu "Veleprometa"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jesu, spomenuti su, ali detaljnije o tome mogu da kažem šta je rečeno od strane majora Veselina Šljivančanina, jer je pukovnik Mrkšić rekao da će major da nas informiše posebno o toj situaciju, u vezi sa ratnim zarobljenicima i da će nam on preneti zadatke.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Koliko je otprilike dugo trajalo informisanje?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Sa, koliko se sećam, pukovnik nas je informisao sve do nekog vremena ili trenutka kada jedan mlađi oficir došao kod njega i raportirao mu da je jedno motorno vozilo iz sastava brigade naišlo na četiri ili šest poginulih vojnika.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Ali pitanje koje sam vam postavio, ako možete da nam u tome pomognete, je koliko dugo je trajalo to informisanje koje je pukovnik Mrkšić dao vama i vašoj grupi? Alo se ne sećate, recite to.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Na nogu precizan tu da budem, precizno da dam odgovor, ali smatram da je bilo između 10 i 15 minuta.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Na osnovu onoga šta ste vi od njega čuli i na osnovu situacije koju ste poznavali, da li vam se činilo da je on bio dobro informisan o situaciji na području Vukovara?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, svi smo shvatili da pukovnik vlada situacijom i da je on kroz izvršenje zadatka vladao situacijom. Takođe da on drži pod kontrolom jedinice i starešine na čelu jedinica u zoni njegove odgovornosti. Ja možda nisam rekao da je pukovnik rekao da se u sastavu Operativne grupe Jug nalaze još neke jedinice koje su njemu potčinjene.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je on rekao da li se objekat "Veleprometa" nalazi na području njegove odgovornosti?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, on je rekao da je... objekat je nedaleko od kasarne JNA u kojoj su se nalazile jedinice brigade i takođe da je taj objekat "Velepromet" za koji sam ja prvi put tada čuo, nisam znao o kakvom objektu se radi, ali da je on u sastavu zone odgovornosti pukovnika Mrkšića.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja bih voleo da sada krenemo dalje. Rekli ste nam da je vama pukovnik Mrkšić rekao da će major Šljivančanin da nastavi sa informisanjem u vezi sa zadacima koje će vama Mrkšić da postavi. Da li se sećate da ste to već rekli?

ADVOKAT VASIĆ: Časni Sude ...

SUDIJA PARKER: Izvolite, gospodine Vasiću.

ADVOKAT VASIĆ: Moj prigovor se sastoji u tome što mi se čini da svedok nije rekao da će gospodin Šljivančanin informistati svedoka o zadacima koje će mu postaviti

pukovnik Mrkšić. Čini mi se se to svedok nije rekao tako da mislim da moj uvaženi kolega može ovo da pita na drugi način. Ovako je to sugestivno pitanje.

SUDIJA PARKER: Da, to je možda pitanje koje vuče na pogrešan odgovor.

TUŽILAC MOORE: Pa mislim da nije.

SUDIJA PARKER: Koliko se ja sećam, major Šljivančanin je trebalo da njih detaljnije informiše o jednom aspektu, odnosno o ratnim zarobljenicima.

TUŽILAC MOORE: Pa mogu li ja da pročitam šta stoji u transkriptu. Dakle, "rekli ste nam o "Veleprometu", o ljudima koji su tamo držani". Odgovor: "Da. Mogu da vam kažem detaljnije šta je major Šljivančanin rekao, jer pukovnik Mrkšić je kazao da će on da nas detaljnije informiše o ratnim zarobljenicima i da će on da nam da zadatke".

SUDIJA PARKER: Pa gospodine Moore, mislim da ste ovo shvatili drugačije od mene.

TUŽILAC MOORE: U redu, mogu li onda da preformulišem svoje pitanje?

SUDIJA PARKER: Da, izvolite.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Dakle, kada ste rekli kako je pukovnik Mršić rekao da će vas major Šljivančanin da izvesti o zadacima, koliko vi to možete da procenite, da li se radilo o zadacima za koje je znao pukovnik Mrkšić ili su to bili zadaci koje je vama trebalo da da major Šljivančanin?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam shvatio da pukovnik Mrkšić zna koji su to zadaci u vezi sa evakuacijom ratnih zarobljenika, ali da će nam neke detalje iz plana, za koje je major Šljivančanin rekao da postoji, plan evakuacije, da će nas on znači informirati, informisati o sadržaju tog plana.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu. Molim vas, možemo li onda da se pozabavimo sa sledećim. Da li vas je major Šljivančanin o tome informisao? Kada kažem vas, mislim celu vašu grupu, ne samo na vas lično.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam prethodno, izvinjavam se, trebao da kažem da pored naše grupe tu je bila i grupa organa bezbednosti iz Prve vojne oblasti na čelu sa majorom Munćan Draganom. Oni su bili, koliko sam ja shvatio, potčinjeni pukovniku Petkoviću, zapravo generalu Miletu Babiću. Oni su isto tu bili prisutni i kad je major Šljivančanin sazvao taj sastanak radi informisanja, taj sastanak je bio ispred komandnog mesta, ispred zgrade komandnog mesta, tu na jednom prostoru pored puta, jer u međuvremenu major Šljivančanin je izlazio iz prostora komandnog mesta i obavljao neke zadatke, pa tako kad se vratio, on je sazvao taj sastanak radi informisanja našeg.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Molim vas, možete li da informišete Sud o tome šta je major Šljivančanin rekao na tom sastanku?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Major Šljivančanin je isto u početku dao određene podatke o borbenim dejstvima, toliko da bi napravio jedan uvod kako je došlo do oslobađanja Vukovara i do predaje ratnih zarobljenika ili jedinica, kako je on nazvao ustaša, sa kojima su vođene teške borbe. Izneo je da došlo do masovne predaje i da je ostao jedino, isto, problem evakuacije bolnice, jer da se u bolnici nalazi, prema njegovim pouzdanim informacijama, nalazi veći broj skrivenih ratnih zločinaca koji su se tu, ustaša, koji su ubijali narod i da se oni sada plaše da se predaju i da su se prikriili u bolnici i maskirali. Da su čak neki izvršili samoranjavanje i da je on preduzeo mere da se rasvetli to stanje u bolnici i to na taj način što je obavljao razgovor sa direktorom bolnice, direktoricom bolnice Vesnom Bosanac, sa doktorom Njavrom i da je pukovnik Mrkšić razgovarao sa Marinom Vidićem koji je tražio da bude primljen kod komandanta, znači kod pukovnika Mrkšića.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je major Šljivančanin na tom sastanku spominjao sabirni centar u "Veleprometu"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste. Ja mislim da je pukovnik Tomić pitao Šljivančanina gde se nalaze ti, gde se nalaze te ustaše i koliko ih ima. Major Šljivančanin je odgovorio da se ne zna tačan broj koliko ima tih ustaša, ratnih zarobljenika, jer da je sve to pomešano i da se u "Veleprometu" nalaze žene sa decom, stari ljudi, starci, zatim da su tu i, u tom prostoru i ratni zarobljenici i pripadnici Teritorijalna odbrane, da je sve to izmešano i da se praktično ne zna broj ratnih zarobljenika.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je u tom trenutku bilo rečeno ko drži pod kontrolom objekat "Veleprometa"? Odnosno koje jedinice drže pod kontrolom "Velepromet"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, možda je major Šljivančanin i rekao da su ti civili, izbeglice, prvo pokušali da uđu u prostor kasarne, a da je to bilo onemogućeno i da su sprovedeni tu, odmah preko puta kasarne u "Velepromet" i on je rekao da će da prostor "Veleprometa" ili taj privremeni sabirni centar obezbeđuje jedinica vojne policije iz njegove nadležnosti, da je na čelu jedinice kapetan prve klase Borisavljević Srećko i grupa njemu potčinjenih starešina, potporučnik Cekić Zvonko i sa njemu potčinjenim mlađim oficirima, kriminalističkim tehničarima Vojne policije koji obezbeđuju taj prostor.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Vi ste možda odgovorili na pitanje na samom kraju. Kada ste govorili o policiji koja je bila podređena majoru Šljivančaninu jeste li mislili na civilnu ili na vojnu policiju?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam rekao jedinica vojne policije. Jačinu te jedinice nisam znao, niti brojno stanje, ali je rečeno da je to jedinica vojne policije kojom rukovodi, komanduje kapetan prve klase Borisavljević Srećko, potčinjen majoru Šljivančaninu.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možete li da nam kažete kakav je bio vaš zadatak u "Veleprometu"?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Major Šljivančanin je rekao da će naš zadatak biti kad dođu autobusi, da izvršimo odvajanje vojno sposobnih muškaraca od 16 do 60, 65 godina od žena i dece i da će oni biti evakuisani u Sremsku Mitrovicu. Ja sam shvatio da će zaista biti takav naš zadatak. Onda je major Šljivančanin rekao da je to već izvršeno, na nečije pitanje, možda na Tomićevo, da je to izvršeno, to odvajanje, da se žene i deca i starci nalaze u autobusima koji će biti prebačeni na teritoriju Hrvatske, a da pri tom mi treba da idemo da se javimo kapetanu Borisavljeviću koji će nas dočekati i predati raport i da on zna da ćemo mi tu doći. Neko je upitao da li će to veče biti praznjena i evakuisana bolnica, a major Šljivančanin je rekao da, već kako sam to izneo, da je tamo situacija složena i da zbog toga on radi na proveru podataka ko se sve u bolnici nalazi, da je doktorica Vesna Bosanac prihvatila da napravi spisak svih prisutnih u bolnici, ranjenih, bolesnih, civila, lekarskog osoblja ili možda da je deo zadatka dobio i Jure Njavro što se tiče lekarskog osoblja, a Marin Vidić Bili o licima iz njegove nadležnosti, jer je major Šljivančanin rekao da je iz bolnice poslednjih dana delovao Krizni štab odbrane Vukovara.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Ovo je bio jako dug odgovor, ali ja bih se najpre bavio tim sastankom u u Negosalvcima. Kako se taj sastanak primicao svom kraju, da li je major Šljivančanin nešto rekao šta vas je iznenadilo ili vam privuklo pažnju?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, već pri kraju sastanka, kada smo ...

ADVOKAT LUKIĆ: Prigovor časni Sude.

SUDIJA PARKER: Gospodine Lukiću?

ADVOKAT LUKIĆ: Mislim da je ovako postavljeno pitanje krajnje sugestivno, odnosno pokušava da navede svedoka. Ako je pitao šta je sve na tom sastanku čuo od majora Šljivančanina i dok je svedok pričao, mogao je da ga pusti da nastavi da priča šta je čuo, a ne da traži sugestijama određene posebne tačke i na taj način posebno navodi svedoka. A svedok je u načelu posebno opisao tok tog razgovora.

SUDIJA PARKER: Hvala vam gospodine Lukiću, ali ja mislim da ovo zadnje pitanje nije sugestivno nego se odnosi na jedni konkretnu temu koja je u kontekstu opšte prirode pitanja i odgovora sasvim razumljiva. Nastavite gospodine Moore, molim vas.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Svedoče, sećate li se dalje šta ste hteli da kažete, odnosno da li biste nastavili, molim vas?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja ću slediti sliku događaja iz tog vremena i znam da je major rekao da će nas do "Veleprometa" odvesti jedan desetar vojne policije iz njegove nadležnosti i da on neće ići s nama u "Velepromet" jer ima druge zadatke i kada smo mi već krenuli, on je dobio: "Nemojte se iznenaditi ako četnici tamo budu klali ustaše". To je mene iznenadilo, a video sam i druge, ali niko nije postavljao pitanje, koji četnici, jer je major Šljivančanin pominjao samo pripadnike Teritorijalne odbrane da se tamo nalaze i

sećam se da je možda Branko Korica koji je bio do mene prokomentarisao gledajući u mene: "Kako će to", kaže, "četnici da drže javni čas iz klanja?". Tako smo krenuli prema kapiji "Veleprometa" i pošto, koliko se ja sećam ima oko četiri, pet kilometra, mi smo tako, ubrzanim korakom došli, na kapiji nas je dočekaao kapetan prve klase Borisavljević Srećko i predao raport. Međutim, ja nisam tu naglasio da je pukovnik Tomić, pre polaska rekao da on predlaže da ja rukovodim tim zadatkom u "Veleprometu" i dao je opravdanje ili svoje obrazloženje da je on već star čovek, da sam ja mlađi i da mi je bliži taj postupak sa stanovišta i saznanja, a i boravka u jedinicama JNA.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam najlepše. Sada bih hteo sa vama da razgovaram o vašem sastanku s Borisavljevićem. Molim vas, recite gde ste se vi sastali s njim?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam prvi put pri tom raportu upoznao kapetana prve klase Srećka Radosavljevića, Borisavljeviće, i on je rekao da ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pitanje koje sam vam postavio je bilo gde, gde ste se vi sa njim sastali?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Prvi susret sa njim je bio na kapiji, na prijavnici, kad je predao raport. Zatim ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kapiji čega?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Nisam razumeo prevod.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kapije gde?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Na kapiji "Veleprometa". Ja se izvinjavam, ja ne čujem prevod i zato tako odgovaram. Znači prvi put sam upoznao Srećka Borisavljevića na kapiji "Veleprometa", na ulaznoj kapiji, na rampi.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možemo li sada da porazgovaramo o informisanju? Izgleda da me niste čuli, da li me sada čujete?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Čujem. Posle kraćeg vremena i stvaranja prvih utisaka kada smo ušli u prostor "Veleprometa", prvo sam se orijentisao po konturama, zgrade, hangari i to što smo videli i tu sam zatekao samo ispred, par, nije bilo ratnih zarobljenika, nisam ih video, osim nekoliko žena.

TUŽILAC MOORE: Ja bih hteo da ovo rešim u sledu događaja, jer izgleda da je došlo do problema što me niste čuli, a i do problema s prevodjenjem. Časni Sude, ovo je vrlo važno područje, pa bih zamolio da napravimo pauzu ranije nego što je uobičajno. Ja znam da je pukovnik zatražio, ako možemo da pravimo kraće pauze, a ja to nisam do sada radio namerno zbog prirode njegovog svedočenja. Ali zadnji put njegov odgovor ni izdaleka nije odgovorio na pitanje, pa mi se čini da je došlo do zabune i zato bih zapravo tražio jednu raniju pauzu.

SUDIJA PARKER: U redu, nastavićemo u 12.40. Mi ćemo gospodine sada da napravimo jednu od naših redovnih pauza koja će vam omogućiti da se malo odmorite i nastvićemo u 12.40 i onda ćemo da radimo otprilike još sat vremena.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore, nastavite molim vas.

TUŽILAC MOORE: Časni Sude, mislim da je došlo do nekog tehničkog problema, pa bih hteo da postavim pitanje svedoku da li ima teškoća da čuje prevod zato što sam rekao da ćemo da istražimo da li ima problema, pa bi to trebalo da svedok sam kaže Sudu ili meni.

prevodioci: Mikrofon za svedoka molim.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Gospodine pukovniče, ja bih vam postavio nekoliko pitanja u vezi sa jednim delom vašeg svedočenja kojem smo se upravo primakli pre pauze. Dakle, govorimo o objektu "Veleprometa" i o informisanju koje ste imali u objektu "Veleprometa". Da li se vi toga dela vašg svedočenja sećate? Recite samo da ili ne.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Dakle, možemo li sada da se usredsredimo na samo to informisanje. Ko je na njemu sve bio prisutan?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam rekao kapetanu Borisavljeviću da sakupi sve starešine njemu potčinjene u prostoriji u kojoj je održan sastanak. Ja se sećam da je na sastanku bilo prisutno, pored grupe pukovnika Tomića kojoj sam ja pripadao, ali sam tada rukovodio, bila je i grupa na čelu sa majorom Munčanom, zatim bile su starešine kapetana Borisavljevića i to je moglo biti znači između 10 i 15 starešina.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li to znači da postoji objašnjenje za transkript? Kada smo govorili o komandirima kapetana Borisavljevića, vi ste zapravo govorili o onome šta se u Britanskoj vojsci naziva često podoficirima, mlađim oficirima ili pak oficirima čina nižeg od kapetana. Da li je to tačno ili nije?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Po sistemskim rešenjima u Jugoslovenskoj narodnoj armiji, podoficiri imaju naziv mlađi oficiri. To su činovi od osnovnog čina vodnik, do zasatvnika prve klase. To je taj raspon koji sačinjavaju mlađi oficiri. Oni su bili potčinjeni kapetanu prve klase Borisavljeviću ili potporučniku Cekić Zvonku, Zvonimiru ako je on bio komandir Odeljenja kriminalističkih tehničara.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ja vas to pitam da biste zapravo shvatili sledeće. Vi ste naime odgovorili sledeće. Kazali ste kapetanu da okupi sve komandire koji su mu bili

podređeni, u sobi za sastanke. Kako možemo da rangiramo taj izraz komandiri. Kada se misli na Britansku vojsku, kada se govori o komandirima ili zapovednicima, obično se misli na više oficire. Recite nam šta ste vi hteli da kažete?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Po sistemskim rešenjima u Jugoslovenskoj narodnoj armiji, znači viši oficiri su bilo od majora, pa naviše, a niži oficiri su bili sa činom kapetana prve klase do potporučnika. U sklopu toga ja sam podrazumevao da su sve starešine koje su pripadale tom sastavu u jedinici na čijem čelu je bio komandir, ako je bio komandir čete, kapetan prve klase Borisavljačić Srećko, on je sa njima komandovao i što se tiče subordijancije, oni su njemu bili potčinjeni.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam.

SUDIJA PARKER: Gospodine Moore, da li izraz podređeni komandir ili podređeni zapovednik pomaže?

TUŽILAC MOORE: Pa ja se nadam da jeste od pomoći, ali ...

SUDIJA PARKER: Naime, mi smo tako shvatili ono šta je rekao svedok. Naime izraz komandir ili komandujući oficir je zapravo pomalo dvosmislen odnosno nejasan u engleskom.

TUŽILAC MOORE: Pa mislim da je sada jasno.

SUDIJA PARKER: Mi naime imamo komandira jedinice policije i njemu podređenog komandira?

TUŽILAC MOORE: Da.

SUDIJA PARKER: Dakle, koji recimo zapoveda nekim ljudima, recimo 10 ili 15 njih koji su na sastanku?

TUŽILAC MOORE: Da, i radi se o vojnoj policiji.

SUDIJA PARKER: Sada je onda to jasno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možemo li sada da se bavimo onim šta je rečeno na tom sastanku?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam spreman da nastavim sa daljim izlaganjem o sadržaju tog sastanka. Ja sam prvo rekao da je ta grupa koja, znači na kojoj sam, u kojoj se ja nalazim, da je to grupa oficira Uprave bezbednosti ili ispred Uprave bezbednosti, koja ima zadatak da zajedno sa vojnom policijom, kada dođu autobusi, što pre ukrca u autobuse ratne zarobljenike koji će biti evakuisani u logor u Sremskoj Mitrovici. Takođe, sam naglasio da taj zadatak izvršavamo u ime načelnika Uprave bezbednosti i u ime Štaba Vrhovne komande.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li je vama rečeno koliko je ljudi bilo u tom objektu, otprilike?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam pitao kapetana Borisavljevića koliko tu ima ratnih zarobljenika? On mi je rekao da nije poznato koliko ima, ali kad sam rekao da je naš zadatak da ih izdvojimo od civila, od prisutnih civila za koje je rekao major Šljivančanin da su tu prisutni, on je, kapetan Borisavljević da je to već urađeno i da su ratni zarobljenici odvojeni u poseban prostor za ratne zarobljenike i da taj prostor čuvaju vojnici vojne policije. Zatim sam naglasio da je naš zadatak, kad dođu autobusi da to što pre uradimo, a to sam rekao iz razloga što je prilikom mog izlaganja i prenošenja zadatka su odškrinuta ulazna vrata od te prostorije gde sam držao sastanak i počele su da se pojavljuju glave sa bradom i sa kapama na kojima je bila, kako oni zovu, kokarda ili značka koju je nosila ta jedinica za koju sam posle čuo da oni sebe nazivaju, da su četnici. Pored toga, tu je bio joj jedan pripadnik koji je provirivao u prostoriju u uniformi MUP-a i ja sam upitao kapetana Borisavljevića i tu prisutne, ko su ovi ljudi? Borisavljević je rekao da su to pripadnici Teritorijalne odbrane i da se oni isto nalaze na obezbeđenju ratnih zarobljenika što je mene iznenadilo. Jer nisu ulazili u prostoriju za sastanak, a provirivali su kroz vrata i dobacivali da oni neće dozvoliti da se "kakvi, kaže, ratni zarobljenici, kakvi autobusi, kakva Sremska Mitrovica", to je bilo u poli odškrinutim vratima da bi se čulo i da bi ja čuo da oni već imaju primedbu i da neće dozvoliti evakuaciju ratnih zarobljenika. Ja sam zbog toga ponovio zadatak i rekao: "U ime Vrhovne komande, vojnog, najvišeg vojnog rukovodstva i načelnika Uprave bezbednosti, naš je zadatak kada dođu autobusi da što pre ukrcamo ratne zarobljenike i da idu u evakuaciju".

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Kome ste onda ponovili kakvi su zapravo ciljevi vašeg zadatka? Kome ste ponovili te reči?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Izvinjavam se. Ja sam te reči ponovio i prisutnim starešinama koji su bili na sastanku i onima koji su dobacivali iz hodnika da oni ne prihvataju takav zadatak, a to se odnosilo na pripadnike Teritorijalne odbrane i te četnike. Ja... Izvinjavam se, ja sam pored toga rekao da... pošto je, kada sam pitao kapetana Borisavljevića da li postoje neki spiskovi o ratnim, i o brojnosti ratnih zarobljenika, on je rekao da nije poznato, pa sam tada usaglasio zadatak da za svaki autobus bude određen jedan do dva starešine i sa dva vojnika vojne policije i starešinom oni lično preuzmu odgovornost za ukrcavanje ratnih zarobljenika u autobuse i rekao sam da oni po mogućnosti zapišu broj, registarski broj tabilca na autobusu, po mogućnosti, znači brojčano, ako mogu i poimenično spisak ukrcanih ratnih zarobljenika. Ja sam u jednoj svesci koju sam tu imao, zapisao imena starešina koji su zaduženi da me posle izveste o izvršenom zadatku.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Znam da je to bilo pre dosta vremena, ali da li možete da se setite bilo kog imena tih starešina za koje ste smatrali da treba da vam raportiraju? Ako se ne sećate, recite.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pa ja se sećam. Znači zadatak je preuzeo pukovnik Tomić, zadatak je preuzeo pukovnik Kijanović, zadatak je preuzeo kapetan Borisavljević, zadatak je preuzeo potporučnik Cekić, zadatak su preuzeli i mlađi oficiri koji su potčinjeni Cekiću i Borisavljeviću. Također je zadatak preuzeo i zastavnik prve klase Korica Branko.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Zašto ste sastavili taj spisak ljudi koji su trebali da vam podnesu izveštaj, zašto ste to uradili?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam to učinio, jer sam na određeni način već osetio da bi moglo doći do ometanja izvršenja zadatka, zbog pojave lica u hodniku koji su već izrekli namere da oni "kakvi, kaže, autobusi, kakav logor, kakva Mitrovica, oni odavde neće da odu". Znači ja u tom pogledu, da bih postupio vojnički i da bi obezbedio izvršenje zadatka, ja sam tako postupio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste u nekom trenutku otišli sa tog sastanka?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Kada se sastanak završio, ja sam rekao da, a to je predložio i kapetan Borisavljević da idemo, da obiđemo prostorije u kojima su bili smešteni ratni zarobljenici. Tako smo završili sastanak i pošli u obilazak prostora i prostorija. Na prostoru, u krugu "Veleprometa" više nije bilo ni jedne žene zato što su one već bile ukrcane u autobuse. Pošli smo prvo do nekog prostora ili kraja, do jedne prostorije gde sam se iznenadio kada sam zapazio da je ispred tog prostora, ispred te prostorije postavljena dupla straža. Da se razume šta podrazumevam "dupla straža" treba da iznesem kako sam zapazio dobro je ispred te prostorije se nalaze tri pripadnika sa bradama, sa šajkačama i oznakama četnika i koji su bili naoružani puškomitraljezima, veoma visoki u odnosu na moj rast, razvijeni, i oni su bili okrenuti... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Izvolite, nastavite. Nastavite, gospodine pukovniče.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Do njih su bila isto tako dva kršna vojna policajca koji su također bila naoružana puškomitraljezima i oni su se međusobno koškali, gurali ramenima. Ovi četnici meni nisu dozvoljavali da ostvarim uvid u tu prostoriju koja je imala limena vrata i sa rešetkom koja je imala žaluzinu. I ja sam pokušao da priđem tom prostoru zajedno sa potporučnikom Cekićem i njegovim pratiocima, vojnicima vojne policije, ali ti četnici su mene sprečavali da tu ostvarim uvid. Onda sam ja naredio Cekiću da stvori uslove da ja vidim šta se to... ko se nalazi u toj prostoriji. Kada je on otvorio tu žaluzinu, pojavile su se glave tih ratnih zarobljenika i video sam da su oni bili povređeni, da su bili sa povredama po glavi i sa licem sa koga je curila krv ili i težim povredama. Pitao sam tu, ko su oni? Onda se tu pojavio Marko Crevar i vojvoda Topola koji su se tako predstavili. A kapetan Borisavljević je rekao da su to teritorijalci i da su oni članovi Štaba Teritorijalne odbrane i da oni su isto postavili tu svoju stražu, pred tom prostorijom. Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pre nego što nastavimo. Kažete da ste na početku bili iznenađeni kada ste videli dvostruku stražu na tim vratima. Dakle, bilo

je dvostruko više straža od onoga šta biste vi očekivali. Koje su to jedinice čuvale stražu tamo?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam već rekao, znači da su ti četnici, kako sam naknadno kroz sled događaja saznao da oni pripadaju starešini koji je sebe predstavio: "Ja sam vojvoda Topola", znači nije on rekao komandant nego to su znači borci, to su moji borci, a oni vojnici, vojni policajci, oni su pripadali jedinici vojne policije kapetana Borisavljevića i potporučnika Cekića. Znači tu, pred tom prostorijom sam video tri četnika i dva vojna policajca.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala, mislim da je sada sve jasno u vezi s tim pitanjem. Možemo li sada da se pozabavimo sa sledećim? Rekli ste da ste u toj prostoriji videli ratne zarobljenike koji su imali tragove krvi na licima, a kažete da su oni bili pod stražom. Možete li da nam kažete šta se posle toga dogodilo s tim ratnim zarobljenicima?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam za uvodnu i zaboravljenu rečenicu da sam pitao kapetana Borisavljevića koje njih tu zatvorio i on je rekao da su to uradili Marko Crevar, član Štaba Teritorijalne odbrane koji se posle predstavio da je on načelnik ratnog SUP-a Vukovar, srpskog dela. I ja nisam pitao kada i koliko dugo su oni tu pritvoreni, ali sam kroz sled događaja saznao da je Marko Crevar vodi postupak prema njima, kako je on naglasio. A ja ću to kroz dalje moje izlaganje da iznesem. Nakon toga ja sam produžio sa obilaskom ostalog prostora u kojima su bili smešteni razni zarobljenici i tako su mi u nekim prostorima našao, tako su mi raportirali, da ima oko 30, 40 i tako, a u jednom hangaru kad sam ušao, taj prizor je isto na mene ostavio jedan utisak zato što je tu bio veći broj ratnih zarobljenika i na nekim klupama, zapravo stolicama su gorele priručne sveće napravljene verovatno od kanapa i ti ratni zarobljenici su bili pri večernjoj molitvi ili pri molitvi, oni su glasno izgovarali reči "Ave Marija" i dalje. Ja sam bio strpljiv i da saslušam da li će se to završiti i kako su oni to uporno radili, ja sam glasno uzviknuo: "Ko je ovde najstariji, neka mi preda raport". To je bio polumrak tu, znači konture ljudske su se videle samo uz taj plamičak tih sveća i posle... Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Pre nego što nastavimo da se bavimo ovim, hteo bih da se vratimo za trenutak u onu prostoriju pred kojom je bila dvostruka straža. I gde ste vi rekli da ste uspeli da pogledate unutra. Hteo bih da vas pitam jeste li uspeli, jeste li uopšte pokušali da uđete u tu prostoriju?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja nisam ušao u tu prostoriju nego sam ostvario uvid na taj način što je potporučnik Cekić otvorio žaluzinu, znači to je segment od vrata, od tih limenih vrata i tako sam video ljude koji su odmah počeli da traže vazduha i da glavama pokušavaju da gledaju van te prostorije.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li ste s nekim razgovarali o pokušaju da uđete u tu sobu?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja nisam pokušao ući u tu sobu, jer to bi i za mene bilo neizvesno i nisam znao koji je broj ratnih zarobljenika, ali video sam da su oni toliko zgusnuti da su telo do tela i to bi bilo opasno da sam ja ušao unutra i za mene.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. U redu, vratimo se sada na ono gde smo stali. Dakle, na onaj hangar u kojem ste videli ljude kako se mole i gde ste tražili da vam se javi najstariji među njima. Možete li nešto više o tome da kažete i možete li da nam kažete ko se javio na vaše pitanje?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, posle drugog mog zahteva da mi se javi najstariji starešina tu ili komandant, onda mi je prišao pored tih stolica jedan visoki borac, oko 190 santimetara, išao je vojničkim korakom i predao raport. Rekao je da je on zapovednik te jedinice i rekao je svoje prezime, zapovednik Marić i rekao je da je on propovednik. To je odgovorio kada sam ga ja pitao koji ima čin. On je samo tako rekao: "Ja sam zapovednik", ili zapovjednik, kako je on rekao "Marić i propovednik". Pitao sam ga koliko ima njegovih boraca tu? On je rekao da ih ima oko stotinu, 100.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Jeste li u bilo kom trenutku videli autobuse?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, autobusi još nisu došli. Ja sam nastavio da obilazim još neke prostorije. Tako sam došao do jedne prostorije do koje me je doveo kapetan Borisavljević i Cekić, ostale moje kolege su išle zamnom i u toj prostoriji se nalazio jedan sto, dugačak sto prekriven belim čaršavom i na njemu se nalazili instrumenti, lekarski instrumenti, medicinski instrumenti. Lice koje mi je predalo raport rekao je da je lekar, načelnik te ambulante za pruženje prve pomoći i on se predstavio, ali ja nisam zapamtio njegovo ime osim što sam shvatio, ja sam to i u mojim izjavama naglašavao da sam shvatio kao da je on Hrvat. Ja sam ga pitao koji je njegov zadatak i šta tu radi, on je rekao da ga je tu postavio neko ili možda Crevar i da on pruža pomoć povređenima. Izvinjavam se.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. Hteo bih samo da vaš iskaz podelimo na manje delove, jer se onda lakše sledi svedočenje. Rekli ste nam da do tog trenutak još nisu bili stigli autobusi. Ali da li se sećate jesu li autobusi stigli u jednom trenutku?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Da, autobusi su stigli i kapetan Borisavljević i njegove starešine rekli su: "Stigli su autobusi. Druže pukovniče, stigli su autobusi". To se podrazumevalo da su autobusi stigli pred krug, na ulicu ispred "Veleprometa".

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada ste shvatili da su autobusi stigli jeste li videli da se nešto događa u vezi s tim ratnim zarobljenicima? Nešto šta vam je privuklo pažnju?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Još tada nisam ništa posebno zapazio šta bi me usmerilo ka nekom događaju ili izrečanim rečima već sam naredio da autobusi uđu u krug kasarne, zapravo u krug "Veleprometa" i da se sprema za ukrcavanje ratnih zarobljenika. Ja sam još na sastanku naredio da se mora poštovati vojna disciplina, red i posebno mere bezbednosti i da se pri ukrcavanju vodi računa o, i o starešinama i vojnicima JNA, a isto tako i o ratnim zarobljenicima. Kada je taj, nekoliko tih autobusa, možda četiri ili pet uspelo da uđe u krug ...

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možemo li sada da se usredsredimo na ulazak zarobljenika u autobuse? Molim vas, možete li da nam kažete kako je to sve teklo i kako je započelo?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Svaki od starešina koji je dobio zadatak da ukrca grupu ratnih zarobljenika u autobuse, oni su to činili po naređenju, mom naređenju i mom naređenju kapetana Borisavljevića, ali tog momenta, još dok su autobusi bili na ukrcanju, došli su, prilazio mi je prvo zastavnik Branko Korica i upozorio kako je on čuo da je Marko, pomenuti Marko Crevar i vojvoda Topola su rekli da će oni eventualno dozvoliti da se ukrca deo ratnih zarobljenika u te autobuse i da autobusi odu u evakuaciju ratni zarobljenici da odu u evakuaciju, dok za one ratne zarobljenike koji su bili u prostoriji koju sam opisao da je imala dušlu stražu, rekli su da neće dozvoliti i da su izrekli pretnje preme mom životu, da su rekli, "tog pukovnika treba ubiti zajedno sa ustašama". Takvu pretnju preneo mi je i pukovnik Kijanović, isto tako i Stošić Slobodan, kapeten prve klase. Usaglasili smo se da što pre treba prazniti... da autobusi izlaze van kruga i da idu tamo u formiranu kolonu i da sada predstoji još poslednji taj zadatak pražnjenja prostorije sa... pomenute prostorije sa ratnim zarobljenicima što ću ja opisati sada u nastavku ovog mog iznošenja tog događaja, kako sam ga ja doživeo.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Molim vas, učinite to gospodine pukovniče. Hvala.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Pošto se povećao broj pripadnika Teritorijalne odbrane, znači četnika, pred tom prostorijom, ja ne znam odakle su ih doveli pomenuti Crevar Marko i vojvoda Topola i tog momenta ja sam rekao, ponovio ponovo, ali to posle izrečenih pretnji od strane Crevara koji je rekao: "Pukovniče, ovo su ovde sve ustaše i zločinci koji su ubijali i klali Srbe i ja već vodim postupak prema njima. Oni moraju da odgovaraju za to šta su uradili i mi nećemo dozvoliti da ih odvedete". Ja sam glasno ponovio i izrekao da u ime Štaba Vrhovne komande, u ime najvišeg rukovodstva i u ime načelnika Uprave bezbednosti, da su to ratni zarobljenici i da moraju biti evakuisani u logor u Sremsku Mitrovicu. Crevar je opet ponovio da su to ustaše, da su to zločinci i da neće dozvoliti po cenu da upotrebe oružje protiv mene i pripadnika JNA. Ja sam tog momenta opet ponovio i najednom doživao veliku neugodnost, jer su mi... Prvo sam izrekao otprilike ovakav stav i ovakvu rečenicu da su to bile ustaše dok su pucale na njih, dok su otvarale vatru na njih, a da onoga momenta kad su oni predali oružje, kada su sa podignutim rukama se predali, da su od tog momenta oni ratni zarobljenici. Došlo je do verbalnog oštrog suprotsavljanja i duela, a u tom momentu prišli su mi pukovnik Tomić Slavko i pukovnik Kijanović i rekli da oni neće da učestvuju dalje u tom zadatku i još neku rečenicu, da idu kod pukovnika Mrkšića da ga izveste o tome. Za mene je to bilo također iznenađenje, jer se već tu nalazio autobus za ukrcavanje te grupe ratnih zarobljenika iz te prostorije i ja praktično sam došao u opasnost da ne izvršim zadatak. Ja sam u prvoj rečenici opsovao, ja se izvinjavam što ne mogu i ne želim da kažem reč koju sam upotrebio prema mojim kolegama, ali sam im rekao, da li su svesni šta čine i povikao sam, izvinjavam se, povikao sam neka idu, a da ću ja da izvršim zadatak. Živ ili mrtav.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Možemo li sada da se prvo skoncentrišemo na zarobljenike, na ratne zarobljenike. Vratićemo se ponovo na vaše razmirice sa Tomićem i

Kijanovićem, ali hteo bih da se sada vratimo na ratne zarobljenike. Jeste li vi učinili nešto kako biste osigurali da se oni puste iz te zgrade i smeste u autobuse?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam prvo, pred prisutnim starešinama vojne policije, potporučnikom Cekićem i mlađim oficirima koji su njemu bili potčinjeni i kapetanu Borisavljeviću uzviknuo glasno: "Kapetan Borisavljević, neka mi se javi kapetan Borisavljević". To sam dva puta glasno ponovio da se čulo u celom tom krugu, a jedan od starešina potporučnika Cekića je uzviknuo: "On nije tu", da Borisavljević nije tu. Pitao sam gde je, oni nisu znali gde je. Onda sam glasno naredio potporučniku Cekiću da jedan od starešina hitno ide kod pukovnika Mrkšića i da kratko iznese kakva je situacija nastala u "Veleprometu" i da tražim pojačanje vojne policije. Jedan od starešina ili Cekić ili neko njemu potčinjeni je rekao: "Druže pukovniče, tu je BOV". To je borbena oklopno vozilo vojne policije namenjeno pri upotrebi sile da se, i namenjeno za upotrebu sile da bi se savladalo otpor i da bi se uspostavio vojni red i mir, a u građanstvu se kaže javni red i mir. Tako sam naredio da to oklopno vozilo, borbena vozilo uđe u kasarne, da dođe što bliže pomenute prostorije u kojoj su se nalazili ratni zarobljenici koje su oni zvali ustaše i zločinci i kada sam postavio to vozilo na odgovarajuće mesto koje je obezbeđivalo izvršenje zadatka, naredio sam oficiru ili mlađem oficiru, komandiru tog vozila koji je bio na kupoli da se predstavi i on se predstavio. Ja sam pred svima izgovorio da ja lično preuzimam komandovanje i pražnjenje pomenute prostorije. I ukrcavanje u autobus. Izdao sam komandu: "Napuni mitraljez na kupoli", da reflektorom prati moje kretanje, potporučnika Cekića i ostalih koji su imali zadatak da prazne prostoriju i dao sam glasnu komandu koja je značila da sam spreman da dam i svoj život i da ću da izvršim zadatak. Rekao sam mlađem oficiru na kupoli da prati mitraljezom moje kretanje i potporučnika Cekića i ako mu izdam komandu da otvara vatru u pravcu u kome budem naredio, ako bude potrebno da otvara vatru i u mene lično. Tako, posle te komande, naredio sam potporučniku Cekiću: "Praznite prostoriju i uvodite ratne zarobljenike u autobus". Tako smo činili da smo svojim telima, znači Cekić, po dva, tri vojnika policajca, još sa nekom starešinom, praznili tu prostoriju pojedinačno ili po dva, jer su negde bili vezani i po dvojica zajedno, ratni zarobljenici i punili smo taj autobus. Koliko sam zapazio, Marko Crevar i Topola i četnici isto su se nalazili tu negde i sve to pratili, ali verovatno posle moje izrečene komande i pretnje oni su odustali da spreče izvođenje ratnih zarobljenika.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: U redu je, hvala. Opet smo tu čuli puno stvari, puno podataka, pa bih sada želeo da se bavim ratnim zarobljenicima koje ste vi izveli iz prostorije i uveli u autobus. Recite nam molim vas u kakvom su fizičkom stanju oni bili kad ste ih izveli napolje?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ti ljudi bili su sa težim povredama po licu i telu. Krvavi, nekima je nedostao neki organ, kao posekotina po nosu, bez uha, to je moje sećanje o toj slici. Kada sam ušao u autobus, jer sam lično želeo da ustanovim broj i da u tu moju svesku koju sam imao zapišem bar neka imena, prezimena tih ljudi, ja sam ih prozivao kako se oni zovu, da kažu svoje ime i prezime i posle izvesnog vremena u autobus je utrčao vojvoda Topola sa isukanim nožem, krivim nožem i prvo je mene zgrabio, pošto je bio daleko viši od mene, moja glava je možda bila u visini njegove brade ili ispod, on je mene podigao jednom, najpre s obe ruke, onda stavio kamu tu ispred

mog vrata vikao: "Ćale, nećeš uspeti da odvedeš ove ustaše i zločince. Oni moraju da plate ono što su učinili srpskom narodu".

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Kada vam je to učinio, kako ste vi reagovali. Da li ste vi nešto učinili da biste se zaštitili?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste, ja sam prvo rečima upotrebio izraze koji su njemu bili poznati. Vikao sam: "U pamet se vojvodo. U pamet se vojvodo." To znači da razmišlja o tome svom postupanju, jer da takvo postupanje ima posledice. I sprečavao sam ga, isto tako smo se gurali i vukli. On je se otimao, rukom je pokušavao da povredi pojedine te zarobljenike i mahao je kamom, nožem prema njima. Više puta sam izgovorio reči: "U pamet se vojvodo, radiš na štetu srpskog naroda", i što sam izvadio moj pištolj i držao uperen njemu u stomak. To naše guranje u autobusu trajalo je poduže, sve dok potporučnik Cekić nije izrekao oštru opomenu i došao sa dva policajca i vojvodu Topolu izvukao van autobusa. Za sve to vreme tog događanja u autobusu, vozač autobusa u uniformi JNA se povremeno okretao i bilo mu je veoma teško i neugodno, nije znao kako da pomogne i ja sam, kada se on tako okretao zapazio da je meni poznat taj lik i prepoznao sam ga ko je, ali nisam od njega tražio pomoć jer... U svakom slučaju bio bi spreman da pozovem potporučnika Cekića i vojnike vojne policije da uđu u autobus zajedno samnom i sa Topolom i da dođmo pred Komandno mesto pukovnika Mrkšića.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Ljudi, odnosno ratni zarobljenici koji su bili izvedeni iz te prostorije i koji su ukrcani u autobuse, da li ste vi možda zabeležili neka od imena i da li se možda sećate imena ljudi koji su izvedeni iz te prostorije i ukrcani u autobus?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam neka imena možda uspeo da zapišem, prezimena u tu moju svesku, a možda, više se sećam tih prezimena koje sam tada dražo u pamćenju i koja sam pominjao kroz moje izjave date pred Vojnim sudom, pred istražiteljima haškog Tužilaštva ili pred Sudom u Beogradu. Ja se sećam jedino da je bilo i po dva lica sa istim prezimenom. Tako se sećam prezime Molnar, sećam se prezimena Došen, sećam se prezimena Hodak i možda još nekog, ali nisam baš siguran i smatram da je to dovoljno.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala. Šta se zatim dogodilo sa autobusom, sa samim autobusom?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Autobus je u pratnji BOV-a, znači potporučnik Cekić i njemu potčinjene starešine i vojnici vojne policije su stvorili uslove da i taj autobus izađe van, za njim, ali tek onda kada se borbena oklopno vozilo okrenulo i isto išlo za tim autobusom. Otišlo za tim autobusom.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Govorili ste nam o nekim imenima kojih se sećate. Jedno je prezime bilo Molnar, a drugo Došen.

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Jeste, ja sam ta prezimena zapamtio.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Da li vi znate šta se dogodilo s ljudima koji su bili u tom autobusu ili ne?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ja sam tek posle više godina, znači negde 1998. godine, prilikom sahrane jednog kolege pukovnika, gde je bilo na isparačaju više oficira, znači koji su u penziji, bilo je i aktivnih vojnih lica, meni je prišao moj nekad pretpostavljeni starešina, pukovnik Bane Modošan koji je bio pretpostavljeni starešina i Slavku Tomiću i Bogoljubu Kijanoviću, i na toj sahrani, pri ispračaju kovčega, on je mene uhvatio ispod ruke i usput pričao ili... pa me je pitao da li je postojala mogućnost da se tako jedan autobus kidnapuje, a on je znao da sam ja bio na tom zadatku, verovatno mu je rekao i pukovnik Tomić i ispričao je da mu je vozač tog autobusa, Mihajlo Vukić ili kako smo mi zvali, majstor Mile, rekao u poverenju da je on doživeo veliku neugodnost kada ga je presrela grupa nekih lica sa oružjem i upala u autobus i naredili da on autobus vozi na Ovčaru.

TUŽILAC MOORE – PITANJE: Hvala vam. U vezi sa samim tim autobusom, da li ste vi te večeri pratili autobus, autobus s ratnim zarobljenicima?

SVEDOK VUJIĆ – ODGOVOR: Ne, ja nisam imao uslova da to... Niti je bio to moj zadatak, jer major Šljivančanin je rekao da postoji plan evakuacije, da postoji jedinica koja će da prati autobus, znači sve mere u okviru plana su predviđene, planirane i organizovane da se zadatak izvrši. Ja sam ...

TUŽILAC MOORE: Hvala. Časni Sude, vidim koliko je sati. Verovatno je sada adekvatan trenutak da se za danas pekine sa radom, osim ako vi ne želite da nastavim? Ja bih uz dužno poštovanje rekao da bi sada bio pravi trenutak da zaključimo današnji radni dan.

SUDIJA PARKER: Hvala vam, gospodine Moore. Mi smo čak prekoračili vreme za jedan minut. Sada moramo da završimo sa današnjim suđenjem zato što se drugo suđenje nastavlja popodne u istoj sudnici. Nastavićemo sutra u 9.00, pa vas molim, dođite sutra opet. Hvala. Sada ćemo da završimo sa radom za danas.

